

Druga sodnija je razsodbo prve instance potrdila iz sledečih razlogov:

S sodnijsko pogodbo A. je toženec po §. 1019. obč. drž. zak. sicer pravovezno dolžnost prevzel tožnici za slučaj, ko bi stan premenila, v III. členu za njo odločeni iznesek deloma kot dedinski delež po očetu in deloma kot balo odrajtati; toda tožnica je — ako ravne je že 50to leto svoje starosti dovršila — še vedno ne-omogućena ostala, torej se ni prigodilo, kar je pogojeno bilo, in kar bi jo opravičevalo na podlagi omenjene pogodbe uspešno na plačilo tožiti.

Po postavi se mora torej tožbeni zahtev kot prezgoden odbiti.

Najvišjemu sodnemu dvoru se stvar ni mogla predložiti, ker se je sumarno obravnavalo. —č.

O izvršitvi pruskih rozsodb v Avstriji.

Kraljeva pruska deželna sodnija v Berlinu je v pravni zadevi tajnika Viljema Thomana in oziroma njegovega cesijonarja J. M. Wigodcinskega proti gledališnemu vodju Pavlu Hildebrandtu, sedaj graščaku v Trojensteinu, z dopisom od 25. julija 1881, kateremu se je bila priložila rozsodba od 1. aprila 1870, menjica od 30. decembra 1869 o 420 tolarjih in pa cesija od 4. svečana 1880 na podlagi poverjenega prepisa tožnikove prošnje od 11. maja 1881, c. kr. okrožno sodnijo v Bocenu poprosila, da bi izvršila eksekucijo proti zatoženemu Pavlu Hildebrandtu zavoljo terjatve per 1110 mark z interesi in stroški.

C. kr. okrožno sodišče v Bocenu je — gledé na to, da je identiteta zatoženega s Pavlom Hildebrandtom, stanujočim v Trojensteinu, popolnoma izkazana, gledé na to, da je eksekucije voditelj dalje verjetno izkazal, da bi bila eksekucija, če bi bil takoj za njo poprosil, brez uspeha ostala, ker je Hildebrandt po policijskem potrdilu od 8. julija 1881 svoje stanovanje v Berlinu že 29. maja 1872 zapustil, ter v Berlinu družega stanovanja oglasil ni; gledé na to, da se mora jednoletni obrok, med katerim se je za eksekucijo prositi smelo, še le od tedaj računati, ko je tožnik o sedanjem stanovanji toženega natanko vednost dobil, kar se je

v tem slučaju po občinskem potrdilu še le 20. julija 1881 zgodilo; in gledé na to, da je okrožno sodišče v tej zadevi po §. 70. jurisd. norme pristojno, — na podlagi dvornega dekreta od 4. avgusta 1840, št. 460, justične zbirke zakonov, in z ozirom na določila justičnega ministra naredbe od 10. oktobra 1857, št. 190, drž. zak. z odlokom od 10. avgusta 1881, št. 3063, eksekucijo dovolilo, ter ob enem tudi dovolilo, da se je pruske deželne sodnije razsodba z drugimi prilogami vknjižila v tako zvani „verfachbuch“ c. kr. mest. del. okrajne sodnije v Bocenu.

Vsled eksekutovega rekurza je c. kr. nadsodnija v Inomostu, z odločbo od 18. oktobra 1881, št. 5804, na podlagi justičnega ministra ukaza od 28. marca 1880, št. 3938, (Geller's „Oesterr. Justizgesetze“, zvezek II. stran 270.) — glede na to, da so po nemškem civilnem postopanju, katero velja od 1. oktobra 1879, v obsegu nemškega carstva, splošna določila o izvrševanju tujozemskih rozsodb v §§. 660. in 661. obsežena, katera določila se glase: „Aus dem Urtheile eines ausländischen Gerichtes findet die Zwangsvollstreckung nur dann statt, wenn ihre Zulässigkeit durch ein Vollstreckungsurtheil ausgesprochen ist. Für die Klage auf Erlassung ist das Amtsgericht oder Landgericht zuständig, bei welchem in Gemässheit des §. 24 gegen den Schuldner Klage erhoben werden kann“; med tem, ko so v §. 661. slučaji naštetí, v katerih se razsodba k izvršitvi eksekucije izdati ne sme; glede na to, da se mora po predpisu dvornega dekreta od 15. februarja 1805, št. 711, predno se izda izvršilni ukaz, dokazati, da se v tuji državi z avstrijskimi podložniki jednako ravna; gledé na to, da je to jednako ravnanje z avstrijskimi podložniki pri eksekucijah v Nemčiji po dvornem dekretu od 4. avgusta 1840, št. 460 in justičnega ministra naredbi od 10. oktobra 1867, št. 190, vrejeno bilo, da so se pa sedaj v nemškem carstvu glede tega postopanja z novim civilnim postopnikom drugače norme vpeljale; gledé na to, da po načelih reciprocitete nikakor ni pripuščeno, da bi se na rekvizicijo deželne sodnije berolinske eksekucija pruske rozsodbe kar tako dovolila, med tem ko se v Nemčiji eksekucija avstrijske rozsodbe še le po dokončani tožbi dovoljuje, — rekurzu ustregla, ter ob enem izrekla, da ima rekurent stroške svojega rekurza sam trpeti.

Vsled revizijskih rekurzov je c. kr. najvišji sodni dvor zavrgel rekurz eksekucije voditelja ter potrdil odločbo drugega sodnika, in sicer iz teh-le

razlogov:

Prošnji za eksekucijo se iz razlogov, po drugem sodniku naglašanih, ne mora ustreči. Če tudi se določila §. 660. in 661. nemškega civilnega postopnika v Avstriji niso publicirala, mora jih avstrijska sodnija vendar v ozir jemati, da je v stanu v izvrševanju načela o reciprociteti eksekucijo na podlagi pruskih razsodb pod ravno tistimi pogoji dovoljevati, pod katerimi se dovoljuje eksekucija na podlagi avstrijskih razsodb v Prusiji. Okoliščina, da se je razsodba v tem slučaju prej izdala, kot je stopil v veljavo novi civilni postopnik za nemško carstvo, ne spremeni ničesar, ker se sme procesualni akt samo na podlagi ob času zahteve v veljavi stoječih procesualnih zakonov zahtevati; konečno pa tudi ni dognano, da bi se gledé tukajšnjih razsodb, ki so se izdale pred 1. oktobrom 1879, v Prusiji eksekucija dovoljevala brez ozira na določila §§. 660. in 661. novega nemškega civilnega postopnika.

(Po „Gerichtshalle“.)

Proti devastacijam zastavljenih zemljišč.

Državni zbor se je o zakonu, ki naj bi zabranjeval devastacije zastavljenih zemljišč, katere so posebno po Slovenskem v navadi, že jednokrat posvetoval. Takrat se je prvotni načrt povrnil dotičnemu odseku, da ga popravi. Odsek je novi svoj elaborat ravnokar predložil. V naslednjem priobčimo oba načrta z oficijelnim naslovom.

Zakon

o kazenskopравnih določbah proti uničenju eksekucij.

S pritrjenjem obeh državnih zbornic zaukazujem, kakor sledi:

Prvotni predlog odsekov:

§. 1.

Kdor pri pretečej mu eksekuciji zadostenje upnika s tem uniči, da iz tega namena premakljivosti in nepremakljivosti proda, poškoduje, uniči ali sploh ob vrednost spravi, dele premoženja